

tets-, Alderdoms- og Arbejdsløshedsforsikring, dog ikke ud over et samlet Beløb af indtil 400 Kr. aarlig. Denne Bestemmelse vil det desværre ikke være muligt at anvende i Skatteaaret 1922—23 af Hensyn til Ligningen. I Folketinget har det, da det viste sig, at det ikke var muligt at tilendebringe Behandlingen af Formue- og Indkomstskatten før hen paa Foraaret, vist sig nødvendigt at indsætte en Overgangsbestemmelse, hvorefter dette Fradrag først skal træde i Kraft ikke i det først kommende Skatteaar, men i det følgende. — Endvidere er der indsat en Bestemmelse om, at hjemmевærende Børn ansættes selvstændig til Skat, naar de er fyldt 18 Aar; tidligere skulde de som bekendt være 25 Aar. En Nyhed er det ogsaa, at Skattepligten er udvidet til Korporationer og selvejende Institutioner, for saa vidt de driver erhvervsmæssig Virksomhed, herunder Drift, Bortforpagtning eller Udleje af fast Ejendom. Skattepligten omfatter dog kun den Del af Indkomsten, der hidrører fra saadan Virksomhed, og kan efter Finansministerens Afgørelse bortfalde, for saa vidt Foreningens Indkomster udelukkende anvendes til de i nærværende Afsnit, Stykke a) ommeldte videnskabelige og lignende Formaal.

Med Hensyn til Udlændinges Skattepligt er der foreslaaet en Skærpelse. Jeg tror, det vil være rigtigt, at man tager noget stærkere fat her, hvad man navnlig har set Hensigtsmæssigheden af under Krigen, og Udlændinges Skattepligt skal da ifølge Forslaget indtræde efter 6 Maaneders Ophold her i Landet; tidligere indtraadte den først efter 1 Aars Ophold. — I § 12 er der indsat en Bestemmelse for at hindre Dobbeltbeskatning af Landejendomme. Afrønden inddrages jo, for saa vidt den maa anses som en normal Beholdning, under Ejendomsskylden, og som Følge deraf bør den ikke tillige beskattes under Formueskatten. Der er derfor indsat en Bestemmelse, hvorefter kun det, hvormed den overstiger, hvad der til enhver Tid er fornødent for at holde Ejendommen i behørig Driftstilstand, kommer ind under Formuebeskatningen.

Skatteraadformændenes Honorarer er foreslaaet øget til 1 500 Kr. og Medlemmernes til 500 Kr. Den midlertidige Lov af 1917 om Selvangivelse af Formue bliver optaget i Loven her, den bliver altsaa gjort permanent, og der foreskrives en mere udførlig Specifikation af Formueangivelsen end tidligere. Med Hensyn til Selvangivelse af Indkomst har jeg ikke endnu anset det for rigtigt at gøre Skridtet fuldt ud og gaa til Selvangivelsespligt for alle; jeg tror ikke, det

endnu vil være hensigtsmæssigt at gaa saa langt, skønt Endemaalet ganske sikkert maa være, at vi kommer dertil. Det er ogsaa foreslaaet her i Lovforslaget at gøre et væsentligt Skridt hen derimod. Nu er det jo saaledes, at kun Dødsboer samt Selskaber og Foreninger er pligtige at gøre Selvangivelse med Hensyn til deres Indtægt, men fremtidig vil denne Selvangivelsespligt komme til at gælde alle, der er bogføringspligtige efter Loven af 1912, og endvidere er der indført den Bestemmelse, at Folk, der ingen Bogføringspligt har, men som dog fører Driftsregnskab eller foretager regelmæssig Statusopgørelse, af Skatteraadet og af Landsoverskatteraadet kan opfordres til at indsende de tilsvarende Oplysninger.

Der er indsat nogle Bestemmelser, der har til Hensigt at værne Skatteyderne mod Overgreb; der er saaledes en Bestemmelse om, at Skatteydere, som har benyttet Selvangivelse, skal have Lejlighed til at udtale sig til Skatteraadet, inden der sker Forhøjelse, og Forhøjelsen maa begrundes; hvor den foreløbige Ansættelse hviler paa Selvangivelse og specificeret Regnskab, er det ikke nok at udtale et almindeligt Skøn.

Antallet af Medlemmer af Landsoverskatteraadet, som udnævnes af Finansministeren, forøges fra 3 til 5, og der er tillige indsat den Bestemmelse, at af disse 5 skal 3 være Repræsentanter for Landets Hovederhverv. Ved „Landets Hovederhverv“ forstaar jeg her Landbruget, Haandværk og Industri, Søfart og Handel.

Jeg skal gøre opmærksom paa nogle Bestemmelser af ikke ringe Betydning, som findes i § 38 med Hensyn til Skatteopkrævning, nemlig dels denne: „I Tilfælde af, at nævnte Betalingsfrister overskrides, skal Kommunen foruden Skattens Beløb være pligtig til at betale Rente af samme med $\frac{1}{2}$ pCt. maanedlig for hver paabegyndt Maaned efter Fristens Udløb, indtil Betaling sker. For Afsavn af Beløb, der forskudsvis indbetales af Kommunen, men senere tilbagebetales eller godtgøres, fordi de har vist sig uerholdelige hos Skatteyderne, er Kommunen berettiget til en Rentegodtgørelse hos Statskassen paa 3 pCt. halv-aarlig af Beløbene“, og endvidere en Bestemmelse, der lyder saaledes: „For saa vidt Skatteyderne ikke har betalt den dem paa-hvilende Skat inden den 3die i den Maaned, der følger efter den, i hvilken Skatten forfalder til Betaling, skal Kommunen være berettiget til foruden Skatten at forlange Renter af samme; $\frac{1}{2}$ pCt. maanedlig for hver paabegyndt Maaned fra Forfaldsdagen at regne.“ Hvis en Skatteyder betaler for meget i Skat